

Prejudiciële vragen

Is er sprake van een voorschrift dat dient te worden meegedeeld krachtens artikel 8, lid 1, juncto artikel 1, eerste alinea, punten 2, 5, en 11, van richtlijn 98/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 98/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 juli 1998 tot wijziging van richtlijn 98/34/EG betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften, ervan uitgaande dat:

- a) een wet tot wijziging van de wet inzake bepaalde kansspelen, loterijen en weddenschappen moet worden ingevoerd, waarbij een bepaling dient te worden ingevoegd betreffende de bestraffing van onder meer degene die opzettelijk of door zware nalatigheid „kansspelen, loterijen of weddenschappen in Denemarken aanbiedt zonder te beschikken over een vergunning als bedoeld in § 1”, en van degene die opzettelijk of door zware nalatigheid „reclame maakt voor kansspelen, loterijen of weddenschappen waarvoor geen vergunning is verleend krachtens § 1”, en
- b) uit de opmerkingen op het voorstel voor een wijzigingswet blijkt dat bovengenoemde strafbepalingen tot doel hebben, enerzijds een verbod tegen kansspelen die door buitenlandse gokbedrijven via het internet worden aangeboden en die rechtstreeks op de Deense markt gericht zijn, in te voeren of nader af te bakenen, en anderzijds reclame voor onder meer kansspelen die door buitenlandse gokbedrijven op het internet worden aangeboden, te verbieden. Uit deze opmerkingen blijkt immers dat er volgens de regels die vóór de wijzigingen golden geen twijfel over bestond dat de organisatie van kansspelen illegaal is wanneer een buitenlands gokbedrijf gebruikmaakt van verkoopkanalen via welke het kansspel fysiek binnen de Deense grenzen wordt verkocht, maar dat het minder duidelijk was in hoeverre buitenlandse kansspelen die op Deense spelers gericht zijn en fysiek buiten Denemarken gesitueerd zijn, ook onder deze bepaling vallen. Bijgevolg dient specifiek te worden vastgesteld dat deze kansspelen hieronder vallen. Voorts blijkt uit de opmerkingen dat wordt voorgesteld om een reclameverbod in te voeren voor kansspelen, loterijen en weddenschappen waarvoor geen vergunning is verleend krachtens deze wet, en dat de wijzigingswet in overeenstemming is met het geldende verbod van § 12, lid 3, van de wet inzake weddenschappen op paardenrennen, maar de formulering van § 10, lid 4, van de geldende wet inzake toto's en loterijen aanpast. Voorts blijkt uit de opmerkingen dat het verbod gokbedrijven waaraan de Deense autoriteiten een vergunning hebben verleend, dient te beschermen tegen de concurrentie van ondernemingen die geen dergelijke vergunning bezitten en dus niet legaal kansspelen in Denemarken kunnen aanbieden of daar niet bij kunnen bemiddelen.

⁽¹⁾ PB L 204, blz. 37.

Hogere voorziening ingesteld op 10 mei 2016 door Kühne + Nagel International AG e.a. tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 29 februari 2016 in zaak T-254/12, Kühne + Nagel International AG e.a./Europese Commissie

(Zaak C-261/16 P)

(2016/C 251/19)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirantes: Kühne + Nagel International AG, Kühne + Nagel Management AG, Kühne + Nagel Ltd, Kühne + Nagel Ltd, Kühne + Nagel Ltd (vertegenwoordigers: U. Denzel, C. von Köckritz en C. Klöppner, Rechtsanwältin)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

— het arrest van het Gerecht (Negende kamer) van 29 februari 2016 in zaak T-254/12 vernietigen,

- artikel 1, leden 1 en 2, artikel 2 en artikel 3 van het besluit van de Commissie van 28 mei 2012 in zaak COMP/39462 – Vrachtvervoer, C(2012) 1959 final overeenkomstig artikel 263, lid 4, VWEU nietig verklaren, voor zover het betrekking heeft op rekwirantes;
- de geldboeten die rekwirantes in het voornoemde besluit zijn opgelegd intrekken of aanzienlijk verlagen;
- de Commissie verwijzen in de kosten die rekwirantes hebben gemaakt in de procedures voor het Gerecht en voor het Hof.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirantes voeren vijf rechtsmiddelen aan:

Ten eerste heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door ervan uit te gaan dat de gedragingen inzake NES en AMS strijdig zijn met artikel 101 VWEU. Artikel 101 is niet van toepassing op deze gedragingen, omdat zij de handel tussen de lidstaten niet daadwerkelijk ongunstig konden beïnvloeden.

Ten tweede is blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de berekening van de geldboete die rekwirantes is opgelegd. De met het mededingingsrecht strijdige gedragingen die zijn vastgesteld hadden betrekking op afzonderlijke vergoedingen („fees” of „surcharges”). Het Gerecht had vanuit dit oogpunt de op te leggen geldboete enkel op grond van de met de betreffende vergoeding verkregen omzet mogen berekenen. Het Gerecht heeft miskend dat de Commissie door bij de berekening van de geldboete extra omzet in aanmerking te nemen (met name het vrachttarief), strijdig heeft gehandeld met punt 13 van de richtsnoeren voor de berekening van geldboetes. Doordat het Gerecht dezelfde methode impliciet ook heeft gebruikt als grond voor de uitoefening van zijn volledige rechtsmacht, heeft het daarenboven zelf ook onjuist gebruik gemaakt van deze bevoegdheid.

Ten derde heeft het Gerecht het beginsel van gelijke behandeling geschonden. K+N werkt – anders dan de overige expediteurs – niet volgens het consolidatiemodel, maar treedt vanuit economisch standpunt in meer dan 90 % van de transacties op als klassieke tussenpersoon. Op grond van de aanzienlijke verschillen in het bedrijfsmodel had het Gerecht een gedifferentieerde benadering moeten toepassen en had het verschillende feiten niet gelijk mogen behandelen. Het Gerecht had met name de berekening van de geldboete van de Commissie nietig moeten verklaren en een geldboete voor rekwirantes moeten vaststellen die alleen was gebaseerd op de omzet die met de betreffende „fees” of „surcharges” was behaald.

Ten vierde zijn de door het Gerecht opgelegde geldboetes bijzonder onevenredig. De geldboete die door het Gerecht is bekrachtigd is kennelijk excessief en kan ook niet worden gerechtvaardigd met het oog op afschrikkende werking.

Ten vijfde heeft het Gerecht geen rekening gehouden met de Air Transport Exemption en is er derhalve met betrekking tot NES en AMS onterecht van uitgegaan dat artikel 101 VWEU van toepassing was.